

תפ"ח 18058/05/15 - מדינת ישראל נגד אביאל וואהל, ליאור גרינברג, עמרם עמור כהן, ניר דבח, אלון מימון, שי אשולי, רועי אשולי, יעקב קובי יום טוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 18058-05-15 מדינת ישראל נ' וואהל(עציר) ואח'

לפני כב' השופטת שרה דותן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קלאודיה בילנקה ועו"ד מוריה גרין

נגד

הנאשמים

1. אביאל וואהל (עציר) ע"י ב"כ עו"ד משה שרמן ואורית בראל
2. ליאור גרינברג (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי
3. עמרם עמור כהן (עציר) ע"י ב"כ עו"ד שפטל
4. ניר דבח (עציר) ע"י ב"כ עו"ד משה יוחאי
5. אלון מימון (עציר)
6. שי אשולי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דורון נוי
7. רועי אשולי (עציר)
8. יעקב קובי יום טוב (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד חצרוני

החלטה

בקשה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

רקע כללי

נגד הנאשמים הוגש ביום 11.5.2015 כתב אישום המייחס להם, בהרכבים שונים של שותפים, עבירות רצח, (שני אישומים כאשר באישום השני מדובר ברצח כפול). קשירת קשר לרצח, הנחת מטען חבלה, פציעה בנסיבות מחמירות, שוד והדחה בחקירה. העבירות באישומים 1-6 בוצעו על פי הנטען בשנים 2011-2012.

בחודש ספטמבר 2013 נערך "הסכם עד מדינה" בין העד המכונה א.א. לבין משטרת ישראל בנוגע לעבירות שפורטו לעיל (למעט הדחה בחקירה).

בתאריך 18.11.2013 נרצח בדרום אפריקה ש', אשר על פי עובדות כתב האישום, נטל חלק פעיל בעבירות שפורטו בכתב האישום.

הבקשה מתייחסת הן לרשימות חומרי החקירה, והן לחומרי חקירה בתיק העיקרי ובתיקים נוספים.

כיום אין חולק כי א.א. וש' המנוח, היו מעורבים בעבירות חמורות נוספות שכללו, בין היתר, עבירות רצח. כן מוסכם על הצדדים, כי א.א. שהינו עד התביעה המרכזי בהליך זה, מסר הודעות מפורטות המתייחסות למעורבותו ומעורבות ש' באותן עבירות.

לטענת ב"כ הנאשמים, כפי שהיא משתמעת מהדיונים שהתקיימו עד כה, א.א. טפל על הנאשמים, מעורבות בעבירות נשוא כתב האישום, לאחר שמותו של ש' שמט את הקרקע מתחת להסכם עד המדינה שנחתם עמו על כל המשתמע.

לנוכח האמור לעיל, מבקשים הסניגורים לקבל את חומרי החקירה המתייחסים לעבירות בהן היה מעורב א.א. על מנת שלא להאריך הדיון, הסתפקו הסניגורים בתיקים שבהם היו מעורבים א.א. וש' בלבד ובכך להסיר את הטענה לפיה מדובר בתיקי חקירה פתוחים שלא ניתן לאפשר עיון בהם, מחשש לפגיעה בחקירות עתידיות.

טענות נוספות של הסניגורים מתייחסות לרשימות חומרי החקירה שנמסרו להם ולחומרי חקירה שלא הועמדו לעיונם.

הדיון

הדיונים שהתנהלו בבקשה היו ארוכים ומייגעים ובבקשה העדכנית שהוגשה ע"י ב"כ הנאשמים, בהמשך לדיון שהתקיים ביום 3.4.16, מפורטים המועדים בהם נמסרו לעיונם מסמכים שונים. יצוין כי החל ביום 25.06.15 קיבלו הסניגורים 13 הודעות על חומרי חקירה נוספים ועד לתאריך 31.03.16 המשיכו לזרז הודעות על חומרי חקירה. סמוך לאותו מועד הועברה לסניגורים רשימת חומרי חקירה שהוגדרה כמעודכנת.

מתשובת ב"כ המאשימה עולה, כי חומרים נוספים נמסרו גם לאחר ה- 17.4.16.

הרשימה

בתיקים רחבי היקף, דוגמת התיק בו עסקינן, נודעת חשיבות עליונה לרשימת חומר החקירה, אשר בעזרתה יכולים הסניגורים למצוא דרכם בנבכי הראיות ולוודא שכל חומר החקירה אכן נמסר לעיונם.

כפי שנקבע בבש"פ 7936/08 ברקו נ' מדינת ישראל (מיום 18.11.2008, הלן: "עניין ברקו"):

"רשימה זו צריך שתכלול, בראש ובראשונה, את החומר שהמשיבה רואה בו 'חומר חקירה' (ראו עניין מוחמד, פסקאות 8-9). לעניין פירוש של מושג זה נפסק כי לצורך הקביעה מהו 'חומר חקירה' עלינו 'להיות מודרכים על-ידי כללי השכל הישר ועל-ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה' (בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, 129 (1985)) ועוד נפסק כי יש לפרש את המונח 'חומר חקירה' באופן רחב כמתייחס לכל חומר הקשור באופן ישיר או עקיף לאישום וליריעת הראיות הנפרשת בהליך (ראו: בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376, 381 (2000); בש"פ 91/08 מדינת ישראל נ' שיבלי, פסקה 6 ([פורסם בנבו], 13.2.2008)). בנוסף לכך יש לכלול ברשימה כל חומר שנאסף או נרשם על-ידי הרשות החוקרת שיש לו נגיעה לאישום, גם אם לדעת המשיבה הוא אינו מהווה 'חומר חקירה' (ראו: עניין זאבי, פסקה 15; עניין מוחמד, פסקה 8), למעט חומר שהמטרה נתקלה בו באקראי אגב ביצוע החקירה והוא אינו נוגע לאישום (ראו עניין זאבי, פסקאות 14-15)".

עוד נקבע בעניין ברקו, בעניין חומר החוסה תחת תעודת חיסיון כי:

"קיומה של תעודת החיסיון כשלעצמה אינה משחררת את התביעה מחובתה להביא לידיעת הסנגוריה את דבר קיומו של חומר עליו הוחל חיסיון או שגילוי אסור על פי כל דין ואת תוכנה של עדות הנתונה תחת חיסיון, ולו בקווים כלליים, במגבלות תעודת החיסיון (ראו: ע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 8, 21 (1992) (להלן: עניין סיקסיק); עניין מוחמד, פסקאות 10-11). במילים אחרות, תעודת החיסיון אינה

משחררת את התביעה מלכלול ברשימה את עובדת קיומו של החומר החסוי להבדיל מגילוי תכנו וחשיפת פרטיו, על מנת שתהא לנאשם אינדיקציה, ולו חלקית, באשר לאותו החומר ועל מנת שיוכל לנקוט באמצעים שהחוק מעמיד לרשותו לצורך גילוייו".

בהמשך נקבעו על ידי כב' השופטת א' חיות כללים ברורים באשר לתוכנה ואופן עריכתה של הרשימה:

"נוכח לשונו הברורה של סעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי ועל מנת להגשים את התכליות המונחות ביסודו עליהן עמדתי לעיל, אני סבורה כי המשיבה אינה יכולה לצאת ידי חובתה בהצהרות ובהפניות למסמכים שונים אשר אם ילוקטו על ידי העוררת זעיר פה זעיר שם תוכל היא להרכיב לעצמה מתוכם את 'רשימת כל החומר שנאסף ונרשם על ידי הרשות החוקרת הנוגע לאישום'. דומני שלא לכך מכוונת הוראת סעיף 74(א) הנ"ל המטילה על המשיבה כמי שמרכזת את כל המידע והנתונים בעניין זה לערוך רשימה אחת, שלמה וממצה של כל החומר שנאסף ונרשם כאמור, אותה עליה למסור לעיון הנאשם (ראו עניין מוחמד, פסקה 12)".

בהתאם להסכמה אליה הגיעו הצדדים, נערכו מספר רשימות על ידי היחידות החוקרות, רשימות של ימ"ר תל-אביב ורשימות ימ"ר מרכז וכן על פי העניין תיק רצח גבריאלי, תיק רצח שי דעבול ותיק רצח ירין שאטי.

עיינתי ברשימות שנערכו על ידי ימ"ר מרכז, ואף מבלי להתעמק בפרטיהן, ברור כי אינן עונות על הדרישות כפי שהובהרו הבהר היטב בעניין ברקו.

המסמכים לא מוספרו בסדר רץ באופן שיאפשר להתחקות אחר חוסרים, אם קיימים, אלא חולקו לפי מספרי קלסר שחולקו ל"הודעות" ומסמכים אשר מוספרו במספרים זהים.

ברשימה המתייחסת לקלסרים 1-4 המסמכים המסומנים 1-9 תוארו כ"חומר פנימי ראה קלסר 12". עיון בקלסר 12 אינו מאפשר ייחוס של המסמכים להגדרתם או לתוכן המתואר.

יתרה מכך, ברשימה נכלל קלסר חומר נוסף צדוק אברהם, הממוספר בפני עצמו.

עשיתי מאמצים רבים לעקוב אחר רצף המסמכים ואופן מספורם "ברשימות" ימ"ר מרכז ללא הצלחה.

בתגובתם לטענות הסניגורים, ביחס לאופן עריכת הרשימות, טענו ב"כ המאשימה, כי הרשימות עומדות ברציונל שמאחורי רשימות חומר חקירה, ואף טענו כלפי הסניגורים כי מתחו עד כדי אבסורד את דרישותיהם.

אין דעתי כדעת ב"כ המאשימה. רשימות ימ"ר מרכז אינן עונות על הכללים שנקבעו בעניין ברקו ואינן מאפשרות מעקב אחר חומרי החקירה ואינן מפורטות די צרכן.

כך לדוגמא המסמכים בקלסר 22 אינם ממוספרים ואינם כוללים מספרי עמודים.

קלסרים 3-1 - ממוספרים במספרים כפולים, קלסרי הודעות וקלסרי מסמכים, והחלוקה ל"נושאים" אינה מאפשרת מעקב ובדיקה.

במסגרת בחינת המסמכים הספציפיים לגביהם חלוקים הצדדים, נזקקתי לזמן לא מבוטל, כדי לנסות ולאתר מסמך 1220, ולמרות זאת לא הצלחתי לאתר את המסמך ברשימה.

המסקנה המתבקשת היא, כי על המאשימה להעביר לסניגורים רשימה חדשה, של הראיות בתיק ימ"ר מרכז, רשימה שתהא ערוכה ומפורטת כפי שנקבע בעניין ברקו שצוטט לעיל.

פירוט תוצרי מחקרי תקשורת (מחת"קים)

על פי הנטען בבקשה בתיק נשוא הדיון, הוצאו עשרות צווי תקשורת, אלא שברשימה לא פורטו תוצרי מחקרי התקשורת ובמקום זאת נמסרו לסניגוריה מספר דיסקים הכוללים פלטי תקשורת, שאינם מיוחסים לצו זה או אחר.

באי כח המאשימה סבורים, כי כל תוצרי מחקרי התקשורת נמסרו להגנה (בכפוף לתעודת חיסיון) בתקליטורים המפורטים ברשימת חומרי החקירה ואין מקום לערוך רשימות נפרדות הנוגעות לתוצרי מחקרי התקשורת, ואף אין חובה לעשות כן על פי החוק והפסיקה.

למרבה הצער, אין בתגובה המצוטטת לעיל ציון היכן מפורטים התקליטורים הנ"ל ברשימת חומרי החקירה.

עיון ברשימת ימ"ר תל-אביב מעלה כי מסמכים 1023-1030, 1034-1036 (לדוגמא) הוגדרו כ"צו תקשורת". מסמכים נוספים, המוגדרים באותו אופן, מפורטים גם בהמשך הרשימה וביחס לחלק מצווי התקשורת קיימת גם התייחסות למספר הטלפון לגביו ניתן הצו (1809-1811).

לא מצאתי ברשימת ימ"ר ת"א רשימת תקליטורים.

מכאן, שאין גם ייחוס של תוצרי צווי התקשורת לתקליטור זה או אחר.

לא ניתן לצפות, לנוכח היקף החומר, שמאן דהוא יטרח ויצוין מספר נומרטור בהתייחס לצו תקשורת זה או אחר. אולם, לא ניתן להסתפק בציון קיומו של צו תקשורת, מבלי לציין לאיזה תקליטור ניתן לשייכו, אם בכלל.

בין המסמכים שנמסרו לעיוני לשם הכרעה במחלוקות הנקודתיות, מצויים לדוגמא מסמכים 1721-1723 עם תקליטורים מצורפים, שכל אחד מהם ממוספר. מכאן שבידי התביעה היכולת להפנות למספר התקליטור בו נמצאים תוצרי הצו, שלגביהם אין מניעה לאפשר עיון.

באשר לטענה לפיה מדובר בדרישה שאינה מעוגנת בהוראות החוק והפסיקה, אין לי אלא לשוב ולהפנות לאמור בעניין ברקו.

התייחסות הרשימות לתעודת החיסיון

בבש"פ 8430/15 עודה נ' מדינת ישראל, (פורסם ביום 8.2.2016), נקבע על ידי כב' השופט ס' ג'וברן:

"8. בפסיקת בית משפט זה נקבע כי בעניין רשימות של חומר חסוי, אין דין רשימה אחת כדין רשימה אחרת, וכי לא ניתן לקבוע נוסחה גורפת ביחס לדרגת הפירוט הנדרשת מרשימת חומר חסוי המועברת אל הנאשם. הכלל הנוהג במקרים מעין אלו הוא כי על התביעה לתת פירוט ברמה זו או אחרת של חומר החקירה החסוי, ולו ברמת הפשטה גבוהה - תוך איזון בין האינטרס לאפשר לנאשם להתגונן מפני המיוחס לו, לבין המטרה העומדת בבסיס תעודת החיסיון (ראו: בבש"פ 6406/15 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (13.12.2015); בבש"פ 683/15 הירשמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (5.2.2015)). לא למותר לציין כי ישנם מקרים בהם גם תיאור כללי ביותר של מסמכים קיימים, עשוי לחתור תחת מטרת החיסיון ולפגוע בביטחון המדינה אם ייחשף (בבש"פ 4288/13 אוחנה נ' שר הביטחון - מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (23.10.2013) (להלן: עניין אוחנה)).".

מכאן, שהרשימה אמורה לפרט, במידת האפשר, את מהותו של החומר החסוי, ואין היא אמורה לשמש "כתב חידה" בתשבץ היגיון. אכן היטיבה המאשימה לעשות בכך שהפנתה לתעודת החיסיון, אך לא מילאה בכך את חובתה ליתן תיאור, ולו גם מופשט ביחס למהות המסמך.

משכך, יש להשלים הרשימה, באופן שיאפשר לנאשמים להתגונן מפני המיוחס להם.

קלסרים 59-29

מדובר בתיקי חקירה בהם היה מעורב עד המדינה א.א.

באמרותיו, שנמסרו לעיון הסניגורים, פרש א.א. את חלקו בפרשות אלה. השאלה העומדת לדיון בשלב זה הנה מהו היקף חומר החקירה אותו יש למסור לעיונם של הסניגורים, בהתייחס לעבירות הנוספות.

לשיטת ב"כ המאשימה, אין מדובר בחומר חקירה, ועל כן אין מקום לערוך רשימות מפורטות בנוגע לתיקים אלה. עוד נטען כי המאשימה העבירה להגנה זה מכבר מסמך בו פורטו מספרי התיקים, מיהות החשודים ומהות החשדות המיוחסות להם, ועל כן לא סברה שיש צורך בפירוט נוסף.

ב"כ המאשימה תומכת יתדותיה בסוגיה זו באמור בפסק הדין בבג"צ 233/85 אל הוזייל ואח' נ' משטרת ישראל ואח', פ"ד לט (4) 124 (להלן: "עניין אל-הוזייל").

באותו עניין נדונה סוגיה דומה לענייננו והמדינה התבקשה להציג ראיות המתייחסות לתיקים שנפתחו נגד עד המדינה, בנושאים דומים, לאחר חתימת ההסכם עמו.

בית המשפט, מפי כב' השופט ג' בר, קבע כי בנסיבותיו של אותו מקרה, די היה בעובדות שהיו ידועות לסניגור, מאחר

שהלה ביקש להראות כי העד היה מעורב בעבירות סמים נוספות:

"טענת בא-כוח העותרים - שיש להשאיר בידי הסניגוריה את ההחלטה בשאלה, מה רלוואנטי לקו ההגנה ומה לא, ושאלין היא חייבת לסמוך על שיקול-דעת התביעה בעניין זה - עקרונית נכונה היא, אך אין היא ישימה לנושא שבו עסקינן. כפי שראינו, תיק חקירה נגד עד, שלא הסתיים בהגשת אישום ובהרשעה, איננו מהווה ככלל חלק מ'חומר החקירה' שעל התובע להעמידו לרשות הסניגוריה על-פי דרישת החוק. אולם אם נוכח התובע, כי תיק חקירה מסוג זה, בשל תוכנו ובשל מהותו או בשל נסיבות מיוחדות הקשורות בו, בכל זאת עשוי להיות בעל משמעות של ממש לשם קביעת מהימנותו של העד או לשם מתן הכרעה צודקת בנושא אחר המתעורר במשפט, כי אז מחובתו של התובע לפעול למען הבא את המידע הדרוש לידיעת הסניגוריה. החלטה כזו מסורה מטבע הדברים לשיקול-דעת נציגי התביעה, בכפוף כמובן לסמכותו של בית המשפט, המוסמך להעביר החלטה זו תחת שבט ביקורתו" (עמ' 132).

דהיינו, ראיות משמעותיות לקביעת מהימנותו של עד המדינה, יש להעביר לעיון הסניגור.

עוד נקבע בעניין אל-הוזייל, כי טענת ב"כ העותרים לפיה הוא מעוניין לעיין בתיק החקירה שמא ימצא שם תרשומת שיש בה כדי להשליך על תום לבה של התביעה בחתימת הסכם עד המדינה, הנה בגדר "מסע דייג", ומשכך אין להיעתר לה.

בחלוף השנים מאז הוכרע עניינו של אל-הוזייל **"ננקטה גישה מרחיבה באשר לתוכנו של המונח 'חומר חקירה' ונפסק שהוא כולל גם חומר הנוגע בעקיפין לאישום, וכי יש לפרש ספק במקרים גבוליים לטובת הנאשם"** במגבלות ההיגיון והשכל הישר כמובן (בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.05.2016 - להלן: **"עניין גורבאן"**).

יודגש כי גם בעניין גורבאן דן כב' השופט מ' מזוז, בהיקף הגילוי של תיקים הקשורים לעדי תביעה, ובית המשפט המחוזי, אשר דן בבקשה, נעתר חלקית לבקשת הסניגוריה בהתייחס לנושאים שבמחלוקת שם.

מן הכלל אל הפרט, בענייננו, אין חולק, כי עד המדינה א.א. היה מעורב בשלושה מקרי רצח יחד עם ש', וכי מידת מעורבותו באותם מקרים, יש בה כדי להשליך על סבירות ההחלטה להתקשר עמו בהסכם עד מדינה, כמו גם מהימנותו.

על פי כלל זה, המדינה אכן העבירה לעיון הסניגוריה את חומרי החקירה המתייחסים לתיקי הרצח הנוספים.

כמו כן עולה מן הרשימה שהועברה לעיון הסניגוריה כי אמרתיו של א.א. ביחס לתיקים נוספים בהם היה מעורב נמסרו לנאשמים.

חומרי החקירה בקשר לעבירות הנוספות (מלבד שלושת מקרי הרצח) מרוכזים, על פי הנטען, בקלסרים 29-59, אשר לגביהם לא נערכה רשימה.

על מנת שתוטל על המאשימה החובה לערוך רשימה, יש לבחון, ראשית לכל, את הרלבנטיות של החקירות הללו לענייננו.

התיקים הנוספים

ב"כ המאשימה העבירו ללשכתי שלושה ארגזים הכוללים מספר קלסרים ותיקיות, שעל פי הנטען מוגדרים כקלסרים 59-29, אלא שעל פי הרישומים על הקלסרים והתיקיות, מדובר ב-10 קלסרים בלבד (33, 36, 37, 38, 39, 44, 45, 51, 52, 56).

קלסרים נוספים מזהים על פי שם קוד שהוענק לפרשייה הנחקרת וכוללים מסמכים, מחקרי תקשורת והודעות.

למרבה הצער, לא צורף ל"קלסרים" מסמך שיש בו כדי לסייע בזיהוי החומר ושיוכו לפרשה זו או אחרת.

לעומת זאת, צורף לחומר תיק פ/א 163082/11 העוסק בהטרדה מינית של חשוד ששמו אינו קשור, למיטב הבנתי, לענייננו, כמו גם הנושא בו עוסקת החקירה.

עיינתי ב"קלסרים" שמספריהם צוינו לעיל, ולמעט קלסר 44, אין הם כוללים חומר חקירה הרלבנטי לענייננו. אכן מדובר בעבירות בהן היו מעורבים עד המדינה וש' אולם, מדובר בפרשיות שאין בהן כדי להשליך על העבירות נשוא התיק שלפנינו.

אין חולק כי עד המדינה הנו עבריין רב מעללים, כפי שהוא עצמו מפרט, באמרותיו שכולן נמסרו לעיונם של הסניגורים.

אם מבקשים הסניגורים להציג בפני בית המשפט את היקף מעורבותו של א.א. בפלילים, הרי שהחומר שהוצג להם, די בו כדי להבהיר נקודה זו הבהר היטב, כפי שצוין גם בעניין אל הוזיל.

"אין גם מקום לטענה, שמידע כאמור (חקירות שנוהלו נגד העד ש.ד.) הוא בעל חשיבות מיוחדת, כאשר הוא מתייחס לעד שקיבל מעמד של עד מדינה. הייתי אומר, שההיפך הוא הנכון, שכן ביחס לעד מדינה מודע בית המשפט מראש לעובדה, שמעיד לפניו עבריין, בו בזמן שאין לו בדרך כלל חשד כזה, כאשר מדובר בעד רגיל" (עמ' 131 מול האות ד').

בענייננו יש לזכור כי א.א. מסר הודאות מפורטות על מעורבותו בסדרה של עבירות חמורות ואין אנו אמורים להיכנס בעובי הקורה של תיקים אלה, אלא אם יש בכך כדי להשליך על מידת מעורבותו של א.א. או אמינותו.

בחנתי את החומר בקלסרים המפורטים לעיל, ולמעט קלסר 44 (שיידון בהמשך), לא מצאתי שיש בו כדי לסייע לחקר האמת בענייננו.

כפי שצוין כב' השופט מ' מזוז, בעניין גורבאן, כי **"גם לטעין ש'אין חקר לתבונת סנגור' יש גבולות ואין לראות בו מפתח לקבלת כל חומר, מקום בו מדובר באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין"**.

עוד צויין באותו עניין, כי הרחבה בלתי מבוקרת של חובת הגילוי, עלולה לפגוע באינטרסים נוגדים המוצאים ביטוי בענייננו בהרחבה בלתי סבירה ומרחיקת לכת של המחלוקות והעובדות שיש לבררן ולגרום להתמשכות בלתי סבירה של ההליכים בנושאים שוליים.

"הרחבת הזכות לקבלת חומרי חקירה פריפריאליים, בעלי זיקה רחוקה, שולית או ספקולטיבית, פותחת פתח להתדיינות מיותרות ולעינוי דין ולהכבדה מיותרת גם בהליך העיקרי, שאינה תורמת לעשיית הצדק ומונחת כאבן ריחיים על צווארו של ההליך הפלילי" (עניין גורבאן).

בתיקה שהוגדרה קלסר 44 (תיק פ/א 458115/13) תויקו מסמכים המתייחסים לשלוש פרשיות שונות, חומרי החקירה המתייחסים לרצח רונן גבריאלי, פיצוץ מטען חבלה בכניסה לבניין ברחוב דובנוב 30 חולון והתפרצות.

מעיון במסמכים עולה, כי החומר המתייחס לרצח רונן גבריאלי רלבנטי לענייננו.

ניסיתי לאתר את המסמכים ברשימת ימ"ר תל-אביב, אולם מסתבר כי המסמכים הנושאים את המספרים 1975-1921 אינם אלה המצויים בקלסר 44. לפיכך, אני מורה למאשימה למסור לעיונם של הסניגורים את המסמכים הנושאים מספרים 1972, 1971 בקלסר 44 הקשורים לרצח גבריאלי (אלא אם יש לגביהם תעודת חיסיון).

יתר המסמכים אינם רלבנטיים לענייננו.

בנוסף לקלסרים ולתיקיות הממוספרות כאמור לעיל, הועבר לעיוני קלסר שהוגדר כ"מחקרי תקשורת" פ.א. 38926/09. מרבית מחקרי התקשורת אינם רלבנטיים לענייננו והעיון בהם, יש בו כדי לפגוע בפרטיותם של ה"נחקרים", למעט מסמך 26 המתייחס לבדיקת הטלפון של רונן גבריאלי. לאור הרלבנטיות של המסמך והעובדה שאין בעיון בו כדי לפגוע בפרטיותו של המנוח, אני מורה על העברת המסמכים לעיון הסניגורים.

כמו כן יש למסור לעיון הסניגורים מחקרי תקשורת בהתאם לצו 640/09 ו- 641/09, המתייחסים לא.א. וש'. אם יש תוצרים למחקרי תקשורת אלה, גם הם יועברו לעיון.

מתשובת המדינה, לטענת ב"כ הנאשמים, עולה כי אכן נפלו טעויות גם ברשימת ימ"ר תל אביב, אולם כיוון שמדובר במספר מצומצם של מקרים שהובהרו בתגובה, אני מוצאת צורך להורות על הכנת רשימה חדשה של ימ"ר תל-אביב.

פירוט המסמכים המוגדרים כתרשומות פנימיות.

במהלך הדיון נמסר לעיוני אחד המסמכים אליהם הפנו הסניגורים ואכן מסתבר כי מדובר בתרשומת פנימית המתייחסת לאופן ניהול החקירה ואין חובה למסרה.

לא נמסרו לעיוני כל המסמכים המוגדרים כתרשומות פנימיות שההגנה מבקשת לקבל לעיונה, כך שאין באפשרותי להתייחס לכל מסמך ומסמך.

תקליטורים שלא נמסרו להגנה

בדיון שהתקיים בתאריך 6.3.16 הסתבר כי אין בידי ב"כ המאשימה רשימה של תקליטורים שנמסרו בפועל לידי ב"כ הנאשמים ואכן בהמשך הוברר כי חלק מהתקליטורים שלגביהם נטען כי נמסרו להעתקה, אבדו במהלך ההעתקה (תגובת ב"כ המאשימה עמ' 4).

על פי האמור בתגובה, התקליטורים התבקשו בשנית מהמשטרה ואני תקווה שהתקבלו ונמסרו לסניגורים וכי קיימת תרשומות המעידות על כך.

עוד נטען על ידי ב"כ המאשימה כי חלק מהתקליטורים המבוקשים "תקולים", באופן שאינו מאפשר העתקתם או צפייה בהם. אני תקווה שגם מחדל זה הוסר מאז מתן התגובה.

יצוין כי גם בחומר שנמסר לעיוני תקליטורים פגומים, אשר אינם מאפשרים בחינת חומרי החקירה, ולכך אתייחס בהמשך.

מסמכי תובנות

במהלך הדיון בתאריך 3.4.16 הועברו לעיוני דוגמאות של דו"חות המוגדרים מסמכי תובנות ומסתבר כי מדובר בניתוח של מחקרי תקשורת על ידי הצלבת מספרים ותאריכים בתוצרים של מחקרי תקשורת שנמסרו לעיון הסניגוריה, ומשכך אינם מהווים חומר חקירה.

שונה המצב ככל שהוא נוגע לאסופת מסמכים המוגדרת "דו"חות תובנות" שנערך בתיק רצח גבריאלי. מדובר במסמכים המתייחסים לתוצרי מחקרי תקשורת. כך לדוגמא מזכר מיום 6.7.09 (סימן 1271) בו מצויינים זהות בעלי הטלפונים שלגביהם ניתן צו 4363/09 וכן תוצאות המחקרים.

אסופת המסמכים כולה הנה חומר חקירה הקשור לתיק רצח גבריאלי, ומשכך יש למסרה לעיון הסניגורים.

דו"חות הקלטה

לא מצאתי בתגובת ב"כ המאשימה התייחסות לבקשה זו. בבקשה המתוקנת שהוגשה על ידי הסניגורים, לאחר הדיון ביום 3.4.16, הובהר כי חלק מן הדו"חות אכן נמסרו בתאריכים 2.3.16 ו- 3.3.16 בצירוף מכתב לוואי ממנו עולה כי חלק מדו"חות ההקלטה לא אותרו (עמ' 26 לבקשה המשלימה).

תמימת דעים אני עם הסניגורים כי אכן עסקינן בתשובה תמוהה, כמו גם ביחס למסמכים נוספים רבים לגביהם נטען כי לא נמצאו למרות שקיומם משתמע ממסמכים אחרים או אפילו מן הרשימה.

למרות האמור לעיל, לא ניתן לכפות על המשטרה להמציא מסמכים אשר לטענתה אין היא יכולה לאתרם או אינם בנמצא.

(ראו בש"פ 2161/16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 4.6.16).

יחד עם זאת, מן הראוי להבהיר כי ב"כ המאשימה לא תוכל להגיש מסמכים שלגביהם נטען כי לא אותרו, אם אלה "יצוצו" לפתע אלא בנסיבות חריגות ומנומקות או בהסכמת הסניגורים.

חוסרים בעניין עד המדינה

בבקשתם ציינו ב"כ הנאשמים מסמכים שונים המתייחסים לחקירת עד המדינה שלא נמסרו לעיונם.

על פי הנטען בתגובת ב"כ המאשימה - סעיף 9/א14 דו"חות מ.ט. לא נמצאו, למרות שתוצרי ההקלטות נמסרו. כפי שצינתי לעיל מדובר בתשובה מעוררת תמיהה, אולם לא ניתן לחייב מסירת חומר לגביו נטען שאינו קיים.

עוד הובהר ביחס לחלק מן החומרים החסרים כי מדובר בטעות, או בצילום מזווית שונה. עוד נטען כי חלק מן התקליטורים "תקולים".

טענות אלה דינן יהיה להתברר במהלך הדיון בחקירת השוטרים, הקשורים לנושא, ולא במסגרת דיון על פי סעיף 74 לחסד"פ.

זה המקום לציין כי תשובה לפיה הדיסק "תקול" אינה יכולה לעמוד, מאחר שבאמצעים הטכניים העומדים לרשות המשטרה, עליה לעשות כל מאמץ ולהסיר את המחדל ולמסור לסניגורים דיסק תקין בו יוכלו לעשות שימוש.

תיק החקירה בעניין ניסיון רצח שלומי מרציאנו

עיינתי בתיק, ומלבד אמרתו של א.א., אין בו חומר רלבנטי לענייננו.

תיק רצח משה נחייסי

מאחר שמדובר בתיק חקירה תלוי ועומד והסניגורים הצהירו כי הם מסתפקים בחומר המתייחס לתיקים בהם מעורבים א.א. וש' בלבד, אין מקום להורות על מסירתו לעיון.

המגעים עם עד המדינה

לנוכח הצהרת ב"כ המאשימה כי כל החומר לעניין המגעים עם עד המדינה נמסרו לעיון הסניגורים, לא נותר לי אלא לקבוע שלא ניתן לחייב הצגתו של חומר שאינו בנמצא (על פי הנטען). כמובן שפתוחה בפני ב"כ הנאשמים הדרך להוכיח שמגעים כאלה הועלמו על כל המשתמע מכך.

מצבו הנפשי של עד המדינה במועדים הרלבנטיים

לא מצאתי בתגובתה המשלימה של המאשימה התייחסות לנושא זה, מאחר שמדובר במסמכים רפואיים חסויים, וגם מי שחתם על הסכם עד מדינה זכאי לכך שפרטיותו תכובד בכל הנוגע למסמכים מסוג זה (אלא אם כן יוברר כי הם רלבנטיים לשאלות שבמחלוקת). מן הראוי שב"כ המדינה יגיבו לבקשה לקבלת דו"חות פסיכיאטריים מהשנים 2013-2014 ויקבלו את עמדתו של העד בעניין זה.

מחקרי תקשורת

חדירה למחשב מוטי גולן - מדובר בחדירה למחשב של בעל עסק אשר אינו מעורב בעבירות שלפנינו, ועל פי עובדות כתב האישום התביעה אינה מצביעה על מועד מדויק בו נרכש מכשיר ה-GPS ממר גולן (סעיף 9א לאישום השני).

בנסיבות אלה מתן אפשרות לעיון בתוצרי החדירה למחשבו של בעל עסק תמים, מהווה פגיעה שלא לצורך בפרטיותו ובפרטיות לקוחותיו והבקשה נדחית.

דו"ח חדירה לטלפונים של צדוק אברהם

הדיסקים שנמסרו לי תקולים ואינם מאפשרים בדיקה של החומר שבמחלוקת.

יחד עם זאת, סבורה אני, בהסתמך על בחינת תוצרי המחקרים ביחס לטלפונים של עדים אחרים, כי מן הראוי שייערך דו"ח פעולה דוגמת זה שנערך בעניינו של מור דדון - המפרט את השיחות היוצאות ונכנסות בין בעל הטלפון למי מהמעורבים בפרשה ומועדיהן.

כמו כן יש לציין אם ברשימת אנשי הקשר מופיעים מי מן המעורבים בפרשה.

אלעד סרויה מוגדר חשוד ושמו מופיע ברשימת עדי התביעה. משכך, ראוי היה שייערך גם בעניינו מזכר המתייחס לאנשי קשר רלבנטיים ולשיחות עם מי מהמעורבים.

דו"ח בדיקת הטלפון של מוטי לוגסי אינו רלבנטי.

דו"ח חקירה לאייפד שי מוסלי, התקליטור כולל סרטים, תמונות וכד' ואינו רלבנטי לענייננו כל עיקר.

טלפונים של עזרא משה ואסף אלקובי, השלושה קשורים לצ'ינג' בו בוצע שוד החלפן, כמפורט באישום הששי. תוצרי החדירה לפלאפונים של אזרחים בעלי עסק חוקי מהווים חדירה שלא לצורך לפרטיותם ולפרטיות לקוחותיהם. יחד עם זאת, לנוכח העובדה שהשוד אירע כאשר החלפן, קורבן השוד, יצא מעסקם כשברשותו סכום כסף גדול, מחייבת עריכת

דו"ח שיפוט שיחות עם מי מהמעורבים בפרשה סמוך לאירוע השוד והאם שמו של מי מהמעורבים מופיע ברשימת אנשי הקשר.

תוצרי החקירה לטלפון שהועתקו בתקליטור 983/15 ו- 980/15

תוצאות החקירה למכשיר הטלפון הנייד של ערן אסולין אינן רלבנטיות לענייננו.

כמו גם החדירה למכשיר הנוקיה של ניר ראובן.

הדו"ח שנערך בעניין בדיקת הטלפון של מור דדון כולל את כל הפרטים הנדרשים לענייננו ואין לאפשר העתקת התקליטור.

בענין החדירה לטלפונים של אורון לוי הוגשו לי שני תקליטורים, האחד 983/15 והשני 980/15. ביחס לתקליטור השני נערך דו"ח המפרט ממצאים רלבנטיים. כך יש לעשות גם ביחס לתקליטור 983/15 ולציין שמות מעורבים בפרשה שעלו בבדיקה.

הדו"חות שנערכו ביחס לנסים מוסלי ואלון גדסי די בהם.

יש לאפשר העברת תוצרי חדירה למחשבים של רונן גבריאלי. החומר ימסר, בכפוף להתחייבות הסניגורים שהחומר שיקבלו לעיונם ישמש רק לצורך ההליך שלפני ולא יועבר לאיש מחוץ למשרדם.

ביחס לחומר שהתקבל מחדירה לטלפונים של אורטל ענו יערכו דו"חות כמפורט לעיל.

תוצרי החדירה לטלפונים של א.א. ימסרו לסניגורים.

תקליטורי החקירה של אילן טביב, מאחר שמדובר בחקירה קצרה בנושא שאינו קשור לענייננו באופן ישיר, אין למסור לעיון הסניגורים.

הרשימה המעודכנת, כמו גם החומרים שנקבע לגביהם שיש למסרם לסניגוריה, יועברו לא יאחר מתאריך 16.6.16.

נקבע למתן תשובה מפורטת לתאריך 14.7.16 שעה 09:00.

המזכירות תדאג לזימון הנאשמים באמצעות שב"ס.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתן והודע היום כ"ה אייר תשע"ו, 02/06/2016 בהעדר.

שרה דותן, שופטת